

Jen tak

Je další ze zdejších nádherných západů slunce a já se už nejméně dvě hodiny ošívám na židli. Místo abych psala „plusku“, pokouším se na internetu zjistit, jaké se mi vlastně z Prahy podařilo zachránit japonské azalky. Kupovala jsem je v roce 2004 u Najmanů v Černošicích, byly tak deset patnáct centimetrů vysoké a za tu dobu dorostly do výšky kolem půl metru. Už v Praze jsem je stěhovala na vhodnější místo, když se před domem změnilly podmínky. Některým se během let přestalo dařit a některé jsem už dávno dokoupila. Když jsme se přestěhovali a upravovali zahradu, neměl je v Praze kdo zalévat a nakonec se mi podařilo v hodině dvanácté přestěhovat tři utrápené keříky. Aby toho nebylo málo, musely si přes léto počkat na dočasném místě, než jsem je konečně koncem srpna mohla zasadit na jejich stanoviště u jezírka.

Teď rozkvétají. Dvě azalky jsou bohatě obsypané a už přes zimu bylo vidět, že se keříky začínají zahušťovat novými výhony. Třetí azalka, Sázava, má jen pár květů, ale věřím, že jen potřebuje víc času, že napřesrok bude stejně jako kdysi plná malých růžově fialových kvítků.

Loni jsem vytvářela zahradu za pochodu, sázela a vysazovala rostliny převezené z Prahy, koupené osobně i přes internet – to převážně rarity z osvědčených zahradnictví. A teď zkoumám, co se jak ujalo a jestli spolu sousedé dobře vycházejí. Někdy jsem trochu netrpělivá a skoro poplašená, že se některá neujala; občas zapomínám, že rostliny potřebují nějakou dobu na to, aby zakořenily. Že také potřebují tu správnou dobu na to, aby začaly rašit a nasazovat pupeny. Někdy na ně spěchám a přeju si, aby honem honem ukázaly svou krásu.

Stejně tak občas spěchám na sebe. Stále v sobě cítím tlak, že bych měla něco vytvářet, a pořád tak úplně nemůžu přijít na to, co vlastně. Utíkám se od toho buď k tomu, že zkouším, jestli to či ono umím, jestli zvládnu určitou techniku, nebo si na sebe upletu bič a vymyslím si třeba domeček-cirkusový stan pro děti na zahradu. K veliké radosti Vaška, který musí předělat rám na dětské pískoviště a vyrobit z něj základnu pro domeček.

Zaobírám se zkrátka vším možným, jen abych unikla pocitu, že když už jsem zůstala doma, měla bych něco vytvářet. Nikdy dřív by mě nenapadlo, že ta setrvačnost doby, kdy se po člověku vyžadoval výkon, výkon a ještě výkon, bude tak silná a dlouhá. Po pravdě, ten tlak na výkon byl vždycky víc věcí vnitřní než vnější, takže je to jen na mně, abych s tím něco udělala. Chce to jen trochu odvahy a dovolit si to. Stejně, jako jsem si už dovolila celou spoustu věcí.

Když jsem byla ve tmě (ano, já vím, ještě jsem nesplnila, co jsem slíbila), tak jsem v jednu chvíli měla jasný vhled, jak fungujeme. Jak za tím, o čem si myslíme, že jsme my, naše racionální bytost, která přemýšlí a rozhoduje, je ještě další rovina, cosi mnohem hlubšího a důležitějšího, co je občas tou ramenatou a přemoudřelou bytostí ukřičeno a zatlačeno. A aby to nebylo tak jednoduché, za tím vším, nebo možná spíš nad tím vším je ještě naše další dimenze. Tehdy ve tmě jsem to měla jasně před očima, nebo spíš někde za očima, těžko se to popisuje, viděla jsem a vnímala jsem to před sebou a v sobě současně.

My lidé jsme velice složité bytosti, ale fungujeme na jednoduchých a prostých principech. Radost přináší další radost, otevřenost duše nové vhledy a nové cesty, vděčnost přináší hojnost, láska lásku. Stejně tak bolest, myšlení na bolest, strach, úzkost, to všechno do našeho života vtahuje další bolest, strach, úzkost a často pak i nemoc. Jako malé děti umíme vnímat a přijímat svět s dychtivostí a radostným úžasem, umíme se věnovat naplno všemu, co nás baví a naplňuje, a ignorovat to, co nás netěší. Pak ale o tento dar přijdeme ve škole, v zaměstnání, v dospělém světě.

Není vůbec jednoduché se k tomu vrátit. Zakořenit v novém světě a nasadit čerstvé výhony, rozkvést. Chce to čas. Chce to si stále připomínat, že to všechno potřebuje svůj čas. A taky odvahu.

Vyšlo na Zvířetníku 7. 5. 2019

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105-plus-jen-tak-0fn-/p_zviretnik.aspx?c=A190506_220844_p_zviretnik_kosa

{fshare}